

00:00:00,080 --> 00:00:10,500 [Speaker 0]

Je kan gewoon met ons praten en je kan gewoon een mening met ons delen en daar krijg je ook een weerwoord op. Maar ga gewoon het gesprek aan.

00:00:16,980 --> 00:00:55,080 [Speaker 0]

Mijn naam is Gerdie, ik ben 48 jaar en 25 jaar geleden is mijn rechter onderbeen geamputeerd en dat gebeurde vanwege dystrofie. Dat is eigenlijk een woord voor slecht functionerend lichaamssweefsel. Voor de amputatie heb ik in een rolstoel gezeten en inmiddels draag ik al een tijdje een elektrische prothese en kan ik weer lopen, fietsen en autorijden. En ik ben toen wel heel snel ook aan een baan gekomen vanwege vrijwilligerswerk en een beetje doorstroom. En dat heeft mij mentaal natuurlijk ook wel wat verder gebracht. Als je dan wel gewoon allerlei doelen in je leven hebt, dan gaat het ook nog snel wat beter met je.

00:00:53,140 --> 00:01:31,800 [Speaker 0]

Mijn eerste baan was bij een gehandicaptenplatform en daar heb ik meteen al geleerd dat je geen bureaulade moet laten openstaan omdat er mensen met een visuele beperking kunnen lopen en dat die gewend zijn om dezelfde route te lopen. Daar heb ik geleerd dat een invalidentoilet dat dat niet is omdat mensen zo nodig voorrang willen hebben, maar dat ze gewoon echt heel nodig naar het toilet moeten en dat het anders echt misgaat. Dat soort dingen heb ik natuurlijk al heel vroeg geleerd, dus je leert gewoon heel snel ook van dat je een mening over iets kunt hebben, maar dat het ook heel anders kan zijn. En dat heeft het mij wel gebracht, anders was ik nooit bij dat gehandicaptenplatform terecht gekomen en had ik dat nooit geleerd.

00:01:31,800 --> 00:02:15,440 [Speaker 0]

Zelfs een keer meegemaakt dat ik alweer.... dat er al in een gesprek was aangegeven dat ik was aangenomen. En toen vroegen ze aan mij van: "Maar waarom wil je eigenlijk 24 uur werken in plaats van full time?" En toen vertelde ik van dat ik in mijn eigen tijd naar een revalidatiecentrum wilde of naar een fysiotherapeut, omdat ik een beenprothese had. En toen ging het gesprek ineens heel anders. En toen was er ineens geen mogelijkheid meer dat ik daar kon komen werken. Ja, ik ben daar best makkelijk in. Tuurlijk, baal ik ervan, maar daarna denk ik oh, dat is maar goed dat dat nu is gebeurd, want als ik daar was komen werken was er waarschijnlijk wel iets anders geweest waardoor ik ook niet echt hier had aangesloten als mens zijnde. Dus zo probeer ik het dan op te pakken.

00:02:15,440 --> 00:03:05,550 [Speaker 0]

Mijn beperking beïnvloedt mij steeds minder en dan zal ik je ook uitleggen hoe dat komt. Op innovatiegebied zijn er natuurlijk heel veel wijzigingen geweest. En waar ik 25 jaar geleden ooit begon met op een eigenlijk meer een ijzeren pin - en ik heb een knie knie-exarticulatie gehad, dat betekent dat je je kniegewricht maar half hebt, dus die kan je niet gebruiken. Als je onderbeen is geamputeerd kan je je knie nog gebruiken. Dat betekent als je een drempeltje afloopt dat je altijd door je knie heen gaat. In de loop van de tijd heb ik een elektrische prothese gekregen. Dat betekent dat hij mij remt. Dus waar ik 25 jaar geleden denk ik 500 meter hooguit kon lopen, kan ik nu gewoon vijf of zes kilometer gewoon lopen zonder daar last van te hebben. Dus voor mij is de toegankelijkheid vooral in mijn hulpmiddelen verbeterd.

00:03:05,550 --> 00:03:49,720 [Speaker 0]

Een mooi voorbeeld om wel te noemen zijn bijvoorbeeld de stoepen. Als ik aan de veel stoepen lopen schuin af. Dat heeft vanwege afwatering te maken, of om welke redenen dan ook. En voor mij, omdat het mijn rechterbeen is waar ik mijn prothese heb, moet ik altijd net even andersom lopen. En als mensen niet zien dat ik een beenprothese heb, krijg je nogal snel boze blikken. Waarom loopt ze in de weg? Of waarom loopt ze hier en niet aan de overkant? Ja, dat is voor mij heel belangrijk. Want als ik dus mijn been ver moet optillen, dan is de kans dat ik struikel over een tegel die omhoog ligt. Want dat is in Nederland helaas ook nog heel vaak door boomwortels. Maar ook gewoon omdat het slecht terug wordt gelegd na wegwerkzaamheden. Dat is voor mij het grootste struikelblok. Letterlijk en figuurlijk.

00:03:57,880 --> 00:04:24,300 [Speaker 0]

Ja, bijvoorbeeld ook dat mensen denken als je een lichamelijke beperking hebt, dat je bijvoorbeeld geen relatie kunt hebben. Of dat het heel goed is van iemand dat diegene bij je is gebleven. Dat is in mijn geval zo geweest dat wij, vooral toen we jong waren, de opmerking kregen van: "Oh, wat goed dat hij bij je is gebleven." Maar dat komt omdat mensen dus denken: "Wat zou ik doen?"

00:04:24,300 --> 00:05:22,800 [Speaker 0]

Op een voetstuk plaatsen is inderdaad: 'Wat goed dat je dat doet'. Maar ze gaan er ook van uit dat je... ja.... ze lijken 't dan te zeggen alsof je zelf niet kan nadenken. En dat bedoelen ze echt niet zo, hoor. Want ik zal altijd met iedereen daar gewoon het gesprek over aangaan. Maar het is niet dat het van mij dan zoveel beter is dat ik iets doe dan dat van iemand anders is. Dat ze ergens veel tijd bijvoorbeeld in steken.

Ik hou dus altijd in mijn achterhoofd van ja, ze weten niet beter. Ik heb mijn zomerbeen en mijn winterbeen noemen we het altijd maar. Dat betekent dat ik afgelopen week bij Guus Meeuwis bij het laatste, het allerlaatste concert was en het stadion inloop naar mijn zitplaats. En dat betekent dat op zo'n moment een steward aan mij vraagt of andere mensen die om mij heen lopen. Die maken de ruimte en die zorgen dat ik er gewoon doorheen kan lopen, wat ontzettend prettig voor mij is. Maar dat is een verschil met dat ik daar in de winter zou lopen, want dan zien ze het niet en dan heb ik het gevoel dat ik moet dat ik me moet bewijzen om door te kunnen lopen.

00:05:22,800 --> 00:06:32,780 [Speaker 0]

En dan vind ik altijd dat ik in de weg loop... of ik ben altijd. En in de winter is dat anders. Dan hebben mensen het niet door en dan denken ze: Wat is zij nou aan het doen? En in de zomer heeft iedereen altijd begrip overal voor, want dan zien ze het ook beter. Dus dat is wel een heel groot verschil voor mij. Ja, in de bus bijvoorbeeld ook. Als ik in de bus in de winter mee rij en het is helemaal vol, dan zal er niemand opstaan. Ik ben ook zo eigenwijs dat ik niet om een plekje vraag. En in de zomer hoef ik eigenlijk niet eens iets te zeggen en wordt er een plekje aangeboden. Dat ik dan zelf denk: 'Oh, ik kan wel even blijven staan.' Maar dan bedoelen mensen het ook gewoon goed.

Ja, ik zou.... ik vind het heel erg belangrijk dat mensen inderdaad weten dat mensen met een lichamelijke beperking gewoon ook mensen zijn. Je kan gewoon met ons praten en je kan gewoon een mening met ons delen en daar krijg je ook een weerwoord op. Maar ga gewoon het gesprek aan en oordeel niet te snel.